

„Gospode, ti sve znaš i znaš da te volim“ (Jn 21,17)

Poslednje poglavlje Jevanđelja po Jovanu vodi nas u Galileju, na obale Tiverijadskog jezera. Petar, Jovan i drugi učenici, nakon Isusove smrti, vratili su se svom starom poslu – ribarenju. Ali, te noći, ulov je izostao...

Vaskrsli Gospod im se ukazao na tom mestu, po treći put, pozivajući ih da ponovo bace mreže. Ovoga puta, njihov ulov bio je izuzetno bogat. Potom ih je pozvao na zajednički obrok na obali. Petar i ostali prepoznali su ga, ali se nisu usuđivali da s njim razgovaraju.

Isus je preuzeo inicijativu i obratio se Petru izazovnim pitanjem: „Simone, sine Jovanov, da li me zaista voliš više nego ovi?“ Trenutak je svečan. Isus tri puta obnavlja Petrov poziv poveravajući Petru [\[1\]](#) brigu o njegovim ovcima, čiji Pastir je On sâm [\[2\]](#).

„Gospode, ti sve znaš i znaš da te volim.“

Ali Petar zna da je jednom izdao Isusa i ovo tragično iskustvo mu ne dozvoljava da pozitivno odgovori na Isusovo pitanje. Odgovara ponizno: „Ti znaš da te volim“.

Tokom celog razgovora, Isus ne zamera Petru zbog njegove izdaje, on se ne zadržava na podvlačenju njegove greške. Susreće ga u njegovim mogućnostima, unosi ga u njegovu bolnu ranu, da je zaleči svojim prijateljstvom. Jedino što traži je da on ponovo izgradi odnos u međusobnom poverenju.

Petrov odgovor je čin duboke svesti o sopstvenoj slabosti i, istovremeno, bezgraničnog poverenja u prihvatajuću ljubav njegovog Gospoda i Učitelja:

„Gospode, ti sve znaš i znaš da te volim.“

Isus svakome od nas postavlja isto pitanje: Da li me voliš? Hoćeš li da mi budeš prijatelj?

On zna sve – i darove koje smo primili od Njega i naše slabosti, rane koje ponekad krvare. Ipak, On obnavlja svoje poverenje u nas, ne oslanjajući se na našu snagu, već na naše prijateljstvo s Njim.

U tom prijateljstvu, Petar će pronaći i hrabrost da svedoči svoju ljubav prema Isusu do te mere da za Njega položi svoj život.

„Svi prolazimo kroz trenutke slabosti, frustracije i obeshrabrenja: [...] problemi, bolne situacije, bolesti, smrti, unutrašnja iskušenja, nesporednosti, iskušenja, neuspehi. [...] Upravo onaj koji se oseća nesposobnim pred iskušenjima koja pogađaju telo i dušu, i onaj koji ne može da se osloni na sopstvenu

snagu, doveden je u poziciju da se uzdaje u Boga – a On interveniše, privučen ovim poverenjem. Tamo gde On deluje, čini velike stvari, koje izgledaju još veličanstvenije jer proizilaze iz naše malenosti“^[3].

U svakodnevnom životu možemo stati pred Boga onakvi kakvi jesmo i tražiti Njegovo isceljujuće prijateljstvo. U ovom poverljivom prepuštanju Njegovom milosrđu moći ćemo da se vratimo u prisni odnos sa Gospodom i nastavimo svoje putovanje sa Njim.

„Gospode, ti sve znaš i znaš da te volim.“

Ova Reč života može postati i lična molitva – naš odgovor, poverenje u Boga sa svom našom malenom snagom i zahvalnost za znake Njegove ljubavi:

„[...] Volim Te jer si ušao u moj život više nego vazduh u moja pluća, više nego krv u moje vene. Ušao si tamo gde niko nije mogao ući, kad niko nije mogao da mi pomogne, kad me niko nije mogao utešiti. [...] Daj mi da Ti budem zahvalna – bar malo – u vremenu koje mi preostaje, za ovu ljubav koju si izlio na mene i primorao me da Ti kažem: Volim Te.“^[4]

U našim odnosima – u porodici, društvu i Crkvi – možemo naučiti Isusov stil: voleti svakoga, voleti prvi, *prati noge*^[5] našoj braći, posebno onima najmanjima i najkrhkijima. Naučićemo da svakoga dočekamo s poniznošću i strpljenjem, bez osuđivanja, otvoreni za traženje i prihvatanje oprostaja, kako bismo zajedno otkrili način da hodamo rame uz rame kroz život.

Leticija Magri i tim Reči života

^[1] Up. Mt 16, 18-19.

^[2] Jn 10, 14.

^[3] K. Lubik, *Reč života*, jul 2000.

^[4] K. Lubik, *Zahvalnost*.

^[5] Up. Jn 13:14.